

Γένος Αγνωμώνων.

Γράφει ο Απόστολος Παπαδημητρίου.

Εγγίζου τα διακόσια έτη από την έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα των προγόνων μας για την αποτίναξη του οθωμανικού ζυγού. Το συσταθέν με τη λήξη των εχθροπραξιών νεοελληνικό κράτος πορεύθηκε κατά τις εντολές των ισχυρών «προστατών» του. Και υπήρξαν πολλοί πρόθυμοι να τους υπηρετήσουν με το αζημίωτο. Βέβαια σε κάθε εποχή οι ισχυροί δεν δυσκολεύονται να βρουν στους κατακτημένους λαούς ανθρώπους ιδιοτελείς ή δειλούς και, ως εκ τούτου πρόθυμους να τους υπηρετήσουν. Αποφεύγουμε συνήθως να επισημάνουμε ότι οι εξισλαμισμοί, κατά τη μακρόχρονη περίοδο δουλείας δεν υπήρξαν στο σύνολό τους βίαιοι. Αρκετοί και μάλιστα των οικονομικά ισχυρών υπήρξαν εκούσιοι, καθώς ο κατακτητής, σε περίπτωση μεταστροφής δεν στερούσε την ιδιοκτησία. Οι εξισλαμισμοί των οικονομικά αδυνάτων ακολούθησαν υπό το βάρος των συνθηκών που επέβαλε ο κατακτητής (αρπαγές, αγγαρείες, εξευτελισμοί).

Στο νεοελληνικό κράτος οι πολιτικοί πρώτοι υπέκυψαν, για προσωπικά οφέλη, στους «προστάτες» μας. Ήδη κατά το δεύτερο έτος της επανάστασης οι ισχυροί, Άγγλοι και Γάλλοι, είχαν εκπροσώπους των συμφερόντων τους μεταξύ των επαναστατών, τους Μαυροκορδάτο και Κωλέττη αντίστοιχα. Βέβαια υπήρχαν και συμπαθούντες την ομόδοξη Ρωσία, μεταξύ των οποίων και ο Κολοκοτρώνης. Όμως οι ραδιουργίες

των πρώτων συντέλεσαν στην εξόντωση του πρώτου κυβερνήτη μας, του εκλεγμένου από Συνέλευση των Ελλήνων, του μεγάλου Ιωάννου Καποδίστρια. Οι πολιτικοί, που τον διαδέχθηκαν, μέχρι σήμερα, εκλεκτοί των κατά καιρούς ισχυρών, επιχειρούν να καλύψουν με πέπλο λήθης την υπέροχη προσωπικότητα του ανδρός. Υπήρξε αυτός κορυφαίος της ευρωπαϊκής διπλωματίας, μεγάλος φιλόπατρις, που αποποιήθηκε ύπατο αξίωμα της Ρωσίας, για να αγωνιστεί για την ανόρθωση της αιματοβαμμένης πατρίδας μας. Υπήρξε, τέλος, ταπεινός και πιστός με βαθύ σεβασμό στην πίστη του λαού. Προσερχόταν στον ναό από τον όρθρο και όχι στη μέση της δοξολογίας, όπως σήμερα οι πλείστοι μπροστά στις στημένες συσκευές εικονοληψίας. Και μπροστά στον ναό τον βρήκε το βόλι των εχθρών της πατρίδας.

Οι πολιτικοί μικρή ζημιά θα προκαλούσαν, αν δεν είχαν ολοπρόθυμους συνεργάτες στην αποδόμηση της ελληνικής κοινωνίας ανθρώπων γραμμάτων και τεχνών. Αυτοί ανέλαβαν να «αναμορφώσουν» την ελληνική κοινωνία, να απαλλάξουν τον λαό μας από την αμάθεια και τις «δαισιδαμονίες» (Έτσι αποκαλούσαν και αποκαλούν την ορθόδοξη πίστη). Βέβαια πρώτιστο μέλημα δεν ήταν να μεταλαμπαδεύσουν την επιστημονική γνώση, η οποία με καλπάζοντα ρυθμό αύξανε στη δυτική Ευρώπη. Το αστικό καθεστώς, που είχε υποκαταστήσει την άθλια φεουδαρχία και εφορούσε άπληστο κατά του πλανήτη, για να τον καταληστεύσει, πρόβαλλε, ως προϋπόθεση για την κοινωνική πρόοδο την άρνηση του Θεού και την εγκόλπωση της υλιστικής φιλοσοφίας. Ένας ξένος «φιλέλληνας» είχε πει κάποτε στον Μακρυγιάννη: Εσάς θα σας βλάψει το κεφάλαιο περί θρησκείας, που είναι βαθειά ριζωμένη μέσα σας. Τον άχαρο ρόλο να ξεριζώσουν την πίστη από την καρδιά του λαού μας ανέλαβαν οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι και οι άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, όχι τόσο κατά τον 19^ο αιώνα, όσο κατά τον 20^ο.

Ο λαός μας αντιστάθηκε και πέρα από τα μέσα του 20^{ου} αιώνα, τελικά όμως υπέκυψε, καθώς εν πολλοίς είχε υποκύψει και η Ιεραρχία της Εκκλησίας. Η στάση αυτής, καθώς και πολλών άλλων μελών της Εκκλησίας κατά την περίοδο της επτάχρονης δικτατορίας υπήρξε καταλυτική για τις εξελίξεις κατά την περίοδο της μεταπολίτευσης. Κατέβαλαν πολλοί εργώδη προσπάθεια να ξαναγράψουν την ιστορία μας, ώστε να την απαλλάξουν από τον «εθνικιστικό» χαρακτήρα, τον οποίο είχαν προσδώσει οι πρώτοι ιστορικοί μας και, κυρίως, να διαφωτίσουν

τον λαό για τον ρόλο της Εκκλησίας τόσο κατά την τουρκοκρατία, όσο και κατά την επανάσταση. Για μεν την Εκκλησία πέτυχαν, ώστε σημαντικό μέρος του λαού μας να έχει πεισθεί ότι αυτή ετέθη στη διάθεση του κατακτητή, ώστε να διατηρήσει τα προνόμιά της! Έντεχνα ταύτισαν την Εκκλησία με τον κλήρο και πρόβαλαν υπέρμετρα τις λίγες αστοχίες προσώπων, καλύπτοντας με πέπλο λήθης λαμπρά συμβάντα και στρεβλώνοντας άλλα. Προβάλλουν υπέρμετρα την προσφορά του «άκαπνου» Κοραή και μόλις που αρθρώνουν λόγο για την τεράστια προσφορά του αγίου Κοσμά τόσο στην ανάσχεση του εξισλαμισμού, όσο και στην παιδεία. Πολεμούν με πάθος το «κρυφό» σχολειό και επικρίνουν παράλληλα την Εκκλησία ως σκοταδιστική, επειδή κληρικοί ήλθαν σε ρήξη με τις ιδέες του υλιστικού δυτικού «διαφωτισμού»! Υβρίζουν ως τουρκόφιλους πατριάρχες, μητροπολίτες και λαϊκούς πιστούς. Καλύπτουν όμως με άθλιο τρόπο κάθε τι που μαρτυρεί την πίστη των αγωνιζομένων υποδούλων. Δεν διδάσκουν ότι η συντριπτική πλειοψηφία των δασκάλων του Γένους υπήρξαν κληρικοί. Αρκετοί από αυτούς μετέφρασαν εγχειρίδια δυτικών όχι μόνο φιλοσοφικά, αλλά και θετικών επιστημών. Ο Ευγένιος Βούλγαρις δεν υπήρξε η σπάνια εξαίρεση. Πρόβαλαν για καιρό τον Ρήγα Βελεστινλή και τον δήθεν αφορισμό του από τον πατριάρχη, εγκατέλειψαν όμως τον βάρδο της ελευθερίας, μόλις η έρευνα έφερε στο φως ότι υπήρξε πιστό μέλος της Εκκλησίας. Αναζήτησαν αθέους «δασκάλους» του Γένους και με κόπο βρήκαν κάποιον με υποψία αθεΐας, τον οποίο πρόβαλαν ως αστέρα πρώτου μεγέθους! Κατάντησαν να λασπώσουν στο έπακρο τη μνήμη του αγίου Γρηγορίου Ε΄, ως τουρκόφιλου και αφορίσαντος τους επαναστάτες! Γνωρίζουν όμως πολύ καλά ότι κύριος χρηματοδότης της «Φιλικής Εταιρείας» υπήρξε ο Π. Σέκερης, εκ των πλέον στενών συνεργατών του πατριάρχη. Αποκρύπτουν την επιστολή του Υψηλάντη για το στανικό του αφορισμού και τη θυσία του Χατζη Χαλήλ, που ζήτησε τον αφορισμό, ώστε να αρνηθεί στον σουλτάνο την κήρυξη του «ιερού πολέμου» (τον απομάκρυνε ο σουλτάνος και τον φόνευσε). Μένουν ανάλγητοι μπροστά στην αγχόνη του πατριάρχη, στον διασυρμό του λειψάνου του και τη ρίψη του στη θάλασσα. Και μαρτυρείται ότι του έγιναν προτάσεις να φύγει από την Πόλη. Όλοι αυτοί, που δηλητηριάζουν τη νέα γενιά των Ελλήνων, αμφιβάλλω, αν τολμούν να διακινδυνεύσουν το ελάχιστο από εκείνα που το σύστημα εξουσίας τους έχει προσφέρει για τις «υπηρεσίες» τους. Μάλιστα κόπτονται ως οι υπερασπιστές της αλήθειας!

Υπερτονίζουν οι εθνομηδενιστές ότι είναι μύθος η σύναξη στην Αγία Λαύρα την 25^η Μαρτίου και ότι με διαταγή του Όθωνα (1838) αποφασίστηκε να καθιερωθεί η ημέρα αυτή ως επέτειος του ξεσηκωμού. Αποκρύπτουν επιμελώς ότι αυτή η ημέρα είχε οριστεί για την έναρξη του αγώνα, όπως πληροφόρησε στη σύναξη της Βοστίτσας ο Παπαφλέσσας. Αποκρύπτουν επιμελώς ότι δημοσίευμα της παρισινής εφημερίδας Constitutionel επιβεβαιώνει τη σύναξη στη μονή (17/3). Μένουν παγερά αδιάφοροι στο ότι σε κάθε επαναστατική σύναξη πρωτοστάτησε επίσκοπος ή ιερέας, που ευλόγησε τον αγώνα (στην Πάτρα ο συκοφαντημένος Γερμανός). Αφρίζουν αντικρίζοντας σε όλες τις σημαίες των επαναστατών τον σταυρό, τον οποίο το Κράτος κατάφερε και απώθησε στη γωνία. Δεν τολμούν ακόμη να καταγγείλουν τον Υψηλάντη για την επικεφαλίδα στην προκήρυξή του: «Μάχου υπέρ πίστεως και πατρίδος»! Καταφρονούν την επανάσταση προβάλλοντας ευκαίρως ακαίρως την αντίστοιχη γαλλική, την οποία εγκωμιάζουν στο έπακρο, θάβοντας τα περί τα εβδομήντα επαναστατικά κινήματα στη χώρα μας πριν από αυτή.

Οι πρόγονοί μας, για να εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους προς τον Θεό, που τους ελευθέρωσε, αποφάσισαν να ανεγείρουν μεγαλοπρεπή ναό, για να τιμήσουν τον σωτήρα Χριστό. Πλησιάζουν τα διακόσια έτη και θεμέλιος λίθος δεν ετέθη. Η Αθήνα όμως απέκτησε τζαμί με κρατική δαπάνη προς μεγάλη τέρψη των προβαλλομένων ως αθέων!

Είμαστε γένος αγνωμώνων. Θα συνέλθουμε;

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>